Lietas Nr. A420584012
Lietas arhīva Nr. A42-00514-14/46

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Valmierā 2014.gada 10.februārī

Administratīvā rajona tiesa

šādā sastāvā: tiesnese Solveiga Pone,

piedaloties pieteicējam /pers. D/ un pieteicēja pilnvarotajai pārstāvei /pers. E/,

atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvei /pers. F/,

2013.gada 10.septembrī un 2014.gada 21.janvārī atklātās tiesas sēdēs izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta /pers. G/ pieteikumā par atlīdzinājumu par nodarītajiem mantiskajiem zaudējumiem Ls 1082,16 un morālo kaitējumu Ls 20000 un ar publisku atvainošanos laikrakstā /Nosaukums/, kas nodarīti ar prettiesisko Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – VID vai atbildētāja) 2010.gada 7.janvāra lēmumu Nr. 22.4.5./646 (turpmāk – Lēmums).

Aprakstošā daļa

[1] Administratīvās rajona tiesas Valmieras tiesu namā 2012.gada 30.novembrī saņemts /pers. G/ (turpmāk – pieteicējs) pieteikums un ar Administratīvās tiesas tiesneses 2012.gada 4.decembra lēmumu ierosināta administratīvā lietā Nr.A420584012.

[2] No lietas materiāliem konstatējams.

[2.1] Laika posmā no 2009.gada 28.maija līdz 2009.gada 11.augustam VID Vidzemes reģionālās iestādes Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļa veikusi pieteicējam vienkāršu iedzīvotāju ienākuma nodokļa auditu, par kura rezultātiem VID Vidzemes reģionālās iestādes Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļas priekšniece 2009.gada 11.augustā pieņēmusi lēmumu Nr.13.2-17/7281, ar kuru pieteicējam par 2006.gadu papildus aprēķināts un uzlikts par pienākumu iemaksāt budžetā: iedzīvotāju ienākuma nodokli Ls 427,63, soda naudu Ls 213,82 un nokavējuma naudu Ls 165,07. Minētais administratīvais process iestādē noslēdzies ar VID ģenerāldirektora v.i. /pers. I/ 2010.gada 7.janvāra lēmumu Nr.22.4.5./646, ar kuru pieteicējam aprēķināts iedzīvotāju ienākuma nodokli par 2006.gadu Ls 427,63, soda nauda Ls 64,15 un nokavējuma naudu Ls 165,07 *(sk.lietas 17.-22.lapu).*

Pieteicējs pēdējo minēto lēmumu pārsūdzējis Administratīvajā tiesā. Tiesvedības process minētajā administratīvajā lietā Nr.A420534110 noslēdzies ar Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2012.gada 25.aprīļa lēmumu, ar kuru atteikts ierosināt kasācijas tiesvedību sakarā ar atbildētājas kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2011.gada 6.decembra spriedumu. Ar Administratīvās Apgabaltiesas 2011.gada 6.decembra spriedumu Lēmums atcelts ar tā pieņemšanas dienu *(sk.lietas 23.-39.lapu).*

[2.2] Ar 2012.gada 17.maija iesniegumu pieteicējs vērsies VID, lūdzot: 1) atmaksāt uz VID atceļamā lēmuma pamata samaksāto iedzīvotāju ienākuma nodokli Ls 427,63, soda naudu Ls 64,15 un nokavējuma naudu Ls 656,85; 2) izmaksāt atlīdzinājumu par mantisko zaudējumu Ls 1105,16, Ls 20000 - atlīdzinājumu par morālo kaitējumu, kas nodarīts, izdodot 2010.gada 7.janvāra lēmumu Nr.22.4.5./646; 3) kā atlīdzinājumu par morālo kaitējumu, kas nodarīts ar minēto administratīvo aktu papildus publiski (ar publikāciju Madonas novada laikrakstā /Nosaukums/) atvainoties pieteicējam *(sk.lietas 38.-43.lapu).*

[2.3] Ar VID 2012.gada 25.jūnija lēmumu Nr.22.2/50675 nolemts pagarināt pieteicēja iesnieguma izskatīšanas termiņu līdz četriem mēnešiem *(sk.lietas 46.lapu).*

[2.4] Ar VID 2012.gada 2.novembra lēmumu Nr.22.2/89946 (turpmāk – Pārsūdzētais lēmums) pieteicēja iesniegums par zaudējumu atlīdzināšanu apmierināts daļā par mantisko zaudējumu Ls 1,03 (pasta izdevumi par paskaidrojumu nosūtīšanu audita lietā) atlīdzināšanu, pārējā daļā pieteicēja iesniegums noraidīts *(sk.lietas 12.-16.lapu).*

[3] Pieteicējs uzskata, ka atlīdzinājums par nodarītajiem mantiskajiem zaudējumiem, morālo kaitējumu gan naudas izteiksmē, gan ar publisku atvainošanos, pamatots uz šādiem argumentiem.

[3.1] Pieteicējs atsaucas uz Satversmes 92.pantu un Administratīvā procesa likuma 92.pantu un norāda, ka Pārsūdzētajā lēmumā norādītā iespējamība zaudējuma novēršanai vai samazināšanai, nokļūšanai uz tiesas sēdēm Administratīvās rajona tiesas Valmieras tiesu namā un Administratīvajā apgabaltiesā, Rīgā, izmantojot sabiedrisko transportu vai personīgo transportlīdzekli ir apšaubāma. Atbildētājai iesniegtie dokumenti bija jāvērtē kopsakarā ar viņu rīcībā esošajiem tiesu spriedumiem (gan pirmās, gan otrās instances), kur var nepārprotami redzēt, ka lietas izskatīšanā abās instances tiesas sēdēs, kā pierādījumi tika izmantotas liecinieku mutiskas liecības. Uzskatot par savu pienākumu nodrošināt minēto lieciniekuu nokļūšanu tiesas sēdē, tika nodrošināts transports atbilstoši pasažieru skaitam, proti, braucienā uz tiesas sēdi 2010.gada 24.augustā Administratīvās rajona tiesas Valmieras tiesu namā devās astoņi cilvēki (neieskaitot šoferi), savukārt braucienā uz tiesas sēdi Administratīvajā apgabaltiesā Rīgā – divpadsmit cilvēki (neieskaitot šoferi). Turklāt otrajā braucienā bija paredzēts nodrošināt braucienu piecpadsmit cilvēkiem, bet dažādu apstākļu dēļ trīs lieciniekiuz tiesas sēdi ierasties nevarēja.

Pieteicējs atsaucas uz Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 7.panta pirmo un trešo daļu un uzskata, ka no atbildētājas pieprasītā atlīdzība sakarā ar transporta izdevumiem ir pamatota, ņemot vērā pasažieru skaitu un to tiešu saistību ar administratīvās lietas izskatīšanu, jo liecinieku liecības ir viens no Administratīvā procesa likumā atļautajiem pierādīšanas līdzekļiem. Turklāt, ja VID nebūtu izdevis Pārsūdzēto lēmumu, tad šādi izdevumi nebūtu radušies. Pieteicējs norāda, ka tādēļ šos izdevumus ir tiesīgs uzskatīt par /Nosaukums/ Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 7.panta pirmās daļas izpratnē.

Pieteicējs vērš uzmanību, ja arī viņš, kā arī visi uzaicinātie liecinieki nokļūšanai tiesā izmantotu sabiedrisko transportu, saskaņā ar Pārsūdzētajā lēmumā norādīto vidējo sabiedriskā transporta izcenojumu konkrētajos maršrutos, zaudējumi, kas saistīti ar ceļa izdevumiem nebūtu ievērojami mazāki par piestādītajiem. Iespējamība samazināt ceļa izdevumus, izmantojot personīgo transportlīdzekli, zūd, jo, pieteicējs norāda, ka viņa īpašumā ir tikai vieglā pasažieru automašīna, kas nevar nodrošināt nepieciešamā liecinieku skaita nogādāšanu līdz tiesas sēdei, tādēļ radusies nepieciešamība pirkt transporta pakalpojumu no Varakļānu novada pašvaldības.

Aprēķinot iespējamās transporta izmaksas, katram lieciniekam izmantojot sabiedrisko transportu (tai skaitā arī pilsētas maršruta sabiedrisko transportu, ko Pārsūdzētajā lēmumā savos aprēķinos par transporta izmaksām nebija paredzējis) izmaksas būtu gandrīz identiskas uzrādītajiem transporta izdevumiem.

Pieteicējs norāda, ka Varakļānu novada pašvaldības transporta pakalpojumi neparedz transportlīdzekļa nomu bez šofera, turklāt viņa autovadītāja apliecība neparedz vadīt attiecīgas kategorijas transportlīdzekli.

[3.2] Pieteicējs nepiekrīt VID apgalvojumam, ka visas izmaksas, kas radušās par juridiskajiem pakalpojumiem nav uzskatāms par zaudējumiem, kas radušies sakarā ar Pārsūdzēto lēmumu.

Atsaucoties uz Satversmes 92.pantu, pieteicējs pamato, ka izmantojis savas likumā paredzētās tiesības uz juridisko palīdzību, jo nodokļu likumdošana ir ļoti specifiska, tāpēc sarežģītākos jautājumos tika izmantoti SIA „Nodokļu konsultatīvais birojs" pakalpojumi. Pieteicējs norāda, ka arī tiesā savas intereses aizstāvējis pats, tā vietā, lai izmantotu pilnvarota pārstāvja – jurista pakalpojumus. Tādejādi VID nevar pārmest, ka nav darīts viss iespējamais, lai zaudējumus novērstu vai samazinātu, kā to paredz Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 10.panta pirmā daļa.

Pieteicējs nepiekrīt VID apgalvojumam, ka SIA „Nodokļu konsultatīvais birojs" kvīts Nr. 49207, kura datēta ar 2008.gada 6.februāri nav uzskatāma par zaudējumiem, kas nodarīti ar Lēmumu, jo ir nepārprotami redzama šo izdevumu sakarība ar VID 2007.gada 13.decembra vēstuli Nr.13.1.-16/15122 ar kuru ir pagarināts termiņš papildus deklarācijas iesniegšanai līdz 2008.gada 25.februārim. No šiem abiem dokumentiem var secināt, ka izdevumi ir radušies, lai sastādītu VID pieprasīto papildus deklarāciju.

VID iebildumi pret SIA „Nodokļu konsultatīvais birojs" 2010.gada 16.novembra rēķina Nr.181NKB formulējumu var būt tikai formāli, jo acīmredzams, gan pēc rēķina datuma, gan pēc administratīvās lietas būtības, ka pakalpojums ir iekļāvis sevī paskaidrojumu sniegšanu saistībā ar VID iesniegto apelācijas sūdzību un izrakstot rēķinu, pakalpojuma sniedzējs ir pieļāvis pārrakstīšanās kļūdu.

Attiecībā uz VID norādi, par to, ka notariāli apliecinātas liecinieku liecības nebija vajadzīgas, pieteicējs paskaidro, ka tās tika iesniegtas rakstiski, jo nebija iespējams nodrošināt konkrēto lieciniekuierašanos tiesā, lai sniegtu mutiskas liecības. Kas attiecas uz VID šaubām par dokumentu kopiju apliecināšanas nepieciešamību, pieteicējs norāda uz Administratīvā procesa likuma 168.pantā noteikto un norāda, ka pēc šī likuma viņam bija tiesības dokumentu oriģinālu vietā iesniegt apliecinātas kopijas. Lai samazinātu izdevumus, tāpat kā liecinieku paraksti uz rakstiskām liecībām arī dokumentu kopijas tika apliecinātas Varakļānu novada bāriņtiesā nevis pie zvērināta notāra, jo zvērinātu notāru pakalpojumi apliecinājumu veikšanā ir daudz dārgāki.

[3.3] Pieteicējs atsaucas uz Administratīvā procesa likuma 94.panta ceturto daļu.

Pieteicējs norāda, ka morālais kaitējums, kas tika nodarīts visu šo gadu laikā līdz Pārsūdzētā lēmuma pieņemšanai un arī pēc tam, cenšoties savas tiesības aizstāvēt tiesā, ir neatgriezenisks, jo nemitīga nepamatota „izmeklēšana" no VID puses izdarījusi neizsakāmu postu viņa veselībai. Tā rezultātā ir iegūta II grupas invaliditāte un veselībai izdarītais posts par sevi atgādina katru mirkli. Stresa iespaidā biežo slimošanu apliecina ģimenes ārsta izsniegtais izraksts ar veselības stāvokļa aprakstu un darba nespējas lapas.

VID iebildumi par morālā kaitējuma esamību ir balstīti uz apgalvojumu, ka viņi likuma ietvaros pilda savus pienākumus. Pieteicējs uzskata, ka procesā, līdz Pārsūdzētā lēmuma pieņemšanai VID vairākkārt pārsniedzis savas pilnvaras un izdarījis nemitīgu spiedienu, kā rezultātā ticis turēts pastāvīgā stresā.

VID norāde par ģimenes ārsta sastādīto izrakstu no ambulatorā pacienta medicīniskās kartes, kur daļa teksta nav salasāma, nevar būt par ieganstu apšaubīt veselības stāvokļa pasliktināšanās saistību ar VID Pārsūdzēto lēmumu. Nepieciešamības gadījumā VID var iegūt ziņas par viņa veselības stāvokli, tostarp arī ar tiesas starpniecību.

Pieteicējs atsaucas uz Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2010.gada16.februāra sprieduma lietā Nr. A42466905 18.punktu.

Pieteicējs atsaucas uz Administratīvā procesa likuma 189.panta pirmo daļu un norāda, ka par VID apgalvojumu korektumu liek šaubīties Pārsūdzētā lēmuma noslēgumā norādītā lēmuma pārsūdzēšanas iestāde – Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu nams.

[4] Administratīvajā rajona tiesā 2013.gada 4.janvārī saņemti atbildētājas rakstveida paskaidrojumi, kuros atbildētāja, neatzīstot pieteikumu par pamatotu, norāda šādus argumentus.

[4.1] Atbildētāja norāda, ka kārtību kādā izmaksā atlīdzību lieciniekam par piedalīšanos administratīvajā procesā tiesā, un tās apmēru nosaka Ministru kabineta 2004.gada 31.augusta noteikumi Nr.748 „Noteikumi par atlīdzības izmaksu lieciniekam, tulkam un ekspertam administratīvajā procesā tiesā" (turpmāk – MK noteikumi Nr. 748). Atbildētāja atsaucas uz MK noteikumu Nr. 748 3. un 4.punktu un norāda, ka MK noteikumi Nr. 748 precīzi nosaka, ka Tiesu administrācija, nevis iestāde, kas izdevusi prettiesisku administratīvo aktu, atlīdzina lieciniekiem izdevumus, kas viņiem radušies, piedaloties administratīvajā procesā tiesā. Tas, ka liecinieki neizmanto normatīvajos aktos noteikto iespēju saņemt izdevumu atlīdzību un/vai pieteicēja kļūdainais pieņēmums, ka viņam ir pienākums nogādāt visus lieciniekus uz tiesas sēdi ar nomātu transportlīdzekli, nevar kalpot par pamatu minētās izmaksas prasīt kā zaudējumu atlīdzību no iestādes.

[4.2] Pieteicēja pieņēmums, ka tiesa nevērtētu liecinieku rakstiskās liecības bez parakstu apliecinājumiem uz tām, neatbilst spēkā esošajām tiesību normām. Administratīvā procesa likums neuzliek pieteicējam pienākumu nodrošināt parakstu apliecinājumu liecinieku rakstiskajām liecībām administratīvajā procesā tiesā. VID ieskatā personas normatīvo aktu interpretācijas rezultātā nepamatoti veiktās papildus darbības, kuru rezultātā radušies izdevumi, nevar būt par pamatu tos prasīt kā zaudējumu atlīdzināšanu.

[4.3] VID uzskata, ka lietā nav pierādījumu, kas ļautu secināt, ka veiktais maksājums, ko apliecina SIA „Nodokļu konsultatīvais birojs" kvīts Nr.49207, datēta ar 2008.gada 6.februāri, ir saistīts ar pārsūdzēto lēmumu. Tādēļ VID ieskatā minētais pieteicēja maksājums nav uzskatāms par zaudējumu, kas būtu atlīdzināms saskaņā ar Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likumu.

VID atsaucas uz Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 6.pantu. VID ieskatā no lietas materiāliem nav konstatējams, ka VID rīcība radīja un noteica pieteicēja veselības pasliktināšanos. Izmaiņas pieteicēja veselības stāvoklī notika neatkarīgi no VID rīcības un VID uzskata, ka nav cēloņsakarības starp Pārsūdzētā lēmuma prettiesiskumu un izmaiņām pieteicēja veselības stāvoklī, līdz ar to nav pamata morālā kaitējuma atlīdzībai.

[4.4] Pārsūdzētajā lēmumā norāde, ka lēmumu var pārsūdzēt viena mēneša laikā no tā spēkā stāšanās dienas, iesniedzot pieteikumu Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā, nevis Administratīvās rajona tiesas Valmieras tiesu namā, pēc pieteicēja dzīves vietas, ir pārrakstīšanās kļūda, nevis pieteicēja maldināšana. Šī pārrakstīšanās kļūda neradīja nekādas negatīvas sekas pieteicējam un neliedza iespēju personai realizēt savas tiesības, pārsūdzot VID pieņemto lēmumu un iesniedzot pieteikumu par zaudējumu atlīdzināšanu.

[5] Tiesas sēdē liecinieks /pers. K/ sniedza šādu liecību.

Liecinieks norāda, ka viņam ir zināms, ka VID pieteicēju vainojis tajā, ka viņš dabūjis nelikumīgi naudu, taču pieteicējam minētā nauda palikusi no vecākiem. Lieciniekam tas ir zināms tāpēc, ka gan viņa, gan pieteicēja tēvs tajos laikos braukuši kopā uz Ļeņingradu tirgoties ar dziju. Liecinieks ar pieteicēja tēvu bijuši pazīstami. Liecinieks dzīvojis Preiļu rajonā, bet pieteicēja ģimene Varakļānos. Pieteicēja tēvs bijis tālredzīgs un naudu ieguldījis materiālos.

Liecinieks uz Varakļāniem atnācis dzīvot 1980.gadā. Nopircis vecu māju, kurai bija nepieciešams remonts, bet materiālus bija grūti dabūt. Liecinieks pircis no pieteicēja gan ķieģeļus, gan gāzbetonu, apmēram par kaut kādiem 8 000.

Ar pieteicēju liecinieks iepazinies, kad atnācis dzīvot uz Varakļāniem. Viņi ar pieteicēju nav kaimiņi, jo viņš dzīvo uz citas ielas apmēram pus kilometra attālumā. Pieteicēja māte turējusi lopus, kurus katru gadu liecinieks gājis palīgā nokaut. Tad arī ar pieteicēju vairāk sapazinušies.

Par nepatīkamajām attiecībām ar VID lieciniekam pateicis pats pieteicējs, kad bijušas tiesas sēdes un vajadzējis braukt liecināt uz tiesu gan Madonā, gan Rīgā. Liecinieks liecina, ka pieteicējam veselības problēmas uz nervu pamata pakāpeniski sākušas pēc VID lēmuma. Vispirms viņam sākusi sāpēt mugura, pēc tam pieteicēju veduši uz operāciju. Kad pieteicējam pasliktinājusies veselība, viņš pat dažreiz pats nav varējis pabraukt. Tad viņš lieciniekam, kā pensionāram prasījis, lai aizved, jo dažreiz atbraucis līdz liecinieka mājai un tālāk nav bijis spējīgs braukt. Tā liecinieks viņu vadājis. Braukājuši pie ārstiem uz Rēzekni, Jēkabpili. Dažreiz uz slimnīcu pilnīgi guļus braucis. Arī viņa sieva braukusi līdzi, un liecinieks bijis pie stūres.

[6] Tiesas sēdē liecinieks /pers. L/ sniedza šādu liecību.

Liecinieks pieteicēju pazīst jau no vidusskolas laikiem. Liecinieks strādājis kolhozā /Nosaukums/ un viņam visa apkārtne bijusi ļoti labi pazīstama. Pieteicējs strādājis kaut ko sakarā ar meža tehniku, kur lieciniekam arī bijušas darīšanas, jo agrāk malku tik vienkārši dabūt nevarēja un bija jāiet pa brīvdienām strādāt. Tad pieteicējs ieguvis augstāko izglītību.

Apmēram 2007. – 2008.gadā liecinieks pieteicēju nejauši saticis pilsētā, kurš parasti bijis smaidīgs un jautrs, bet tad pēkšņi drūms. Liecinieks viņam prasījis, kas ir noticis, un pieteicējs lieciniekam pastāstījis, ka VID ierēdņi viņam mutiski draudējuši ar konta bloķēšanu, mājas aprakstīšanu, ko izdarīs bez tiesas lēmuma. VID uzskatījusi, ka pieteicējs ir taisījis kaut kādas mahinācijas. Pieteicējam bijis jānomaksā arī soda naudas par naudu, ko viņš ir kaut kur ņēmis, kaut gan tā nauda viņam reāli bijusi. Līdz ar to pieteicējs kļuvis morāli sagrauts. Vēlāk liecinieks pieteicēju vadājis uz slimnīcu, jo viņš pats nav varējis pabraukt. Pēc tam pieteicējam bijusi operācija, uz kuru liecinieks pieteicēju nav vedis.

Uz pieteicēja pārstāves jautājumu, kāds ir bijis pieteicēja veselības stāvoklis no brīža, kad Jūs iepazināties, liecinieks norādīja, ka tad, kad beiguši vidusskolu, pieteicējam bijusi ideāla veselība. Veselības problēmas pieteicējam sākušās 2007. – 2008.gadā.

[7] Tiesas sēdē pieteicējs un pieteicēja pārstāve pieteikumu uzturēja, minot pieteikumā norādītos argumentus. Tiesas sēdē atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta pārstāve pieteicēja pieteikumu neatzina, minot Pārsūdzētajā lēmumā ietvertos argumentus.

Motīvu daļa

[8] Tiesa, noklausoties procesa dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums ir daļēji pamatots un apmierināms.

[9] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 92.pantu ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Zaudējumu atlīdzināšanas kārtība ir noteikta Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likumā (turpmāk – Atlīdzināšanas likums). Atlīdzināšanas likuma 4.panta pirmajā daļā noteikts, ka iestāde zaudējumu var nodarīt ar darbību, izdodot prettiesisku administratīvo aktu vai veicot prettiesisku faktisko rīcību, vai arī ar bezdarbību, ja iestādei bija pienākums rīkoties, bet tā prettiesiski nav rīkojusies. No minētā, kā arī Administratīvā procesa likuma 92.panta izriet viens no zaudējumu tiesiskajiem pamatiem ir prettiesisks administratīvais akts.

Saskaņā ar Atlīdzināšanas likuma 5.panta pirmo daļu tiesības uz zaudējuma atlīdzinājumu ir cietušajam, proti, privātpersonai, kas ir prettiesiska administratīvā akta adresāts vai trešā persona Administratīvā procesa likuma izpratnē.

Kā konstatēts šā sprieduma 2.1.punktā atbildētājas izdotais administratīvais akts VID ģenerāldirektora v.i. /pers. I/ 2010.gada 7.janvāra lēmums Nr.22.4.5./646, kura adresāts ir pieteicējs, ar spēkā stājušos tiesas spriedumu ir atzīts par prettiesisku. Līdz ar to secināms, ka izskatāmajā gadījumā ir konstatējamas pieteicēja tiesības prasīt atlīdzinājumu par zaudējumiem, kas pieteicējam nodarīti ar atbildētājas izdoto prettiesisko administratīvo aktu.

[10] Atlīdzināšanas likuma 6.panta pirmajā daļā noteikts, ka tiesības uz zaudējuma atlīdzinājumu rodas, ja starp iestādes prettiesisko rīcību un cietušajam nodarīto zaudējumu pastāv tieša cēloņsakarība — objektīva saikne starp iestādes rīcību un tās radītajām laika ziņā sekojošām zaudējumu nodarošām sekām, proti, minētā rīcība rada un nosaka šo seku iestāšanās reālu iespēju un ir galvenais faktors, kas nenovēršami radījis šīs sekas. Minētā panta otrajā daļā noteikts, ka cēloņsakarība nepastāv gadījumā, kad tāds pats zaudējums būtu radies arī tad, ja iestāde būtu rīkojusies tiesiski.

Atlīdzināšanas likuma 7.panta pirmajā daļā noteikts, ka mantiskais zaudējums šā likuma izpratnē ir katrs mantiski novērtējams pametums, kas cietušajam radies ar iestādes prettiesiska administratīvā akta vai prettiesiskas faktiskās rīcības dēļ.

Atlīdzināšanas likuma 11.panta pirmajā daļā noteikts, ka mantiskā zaudējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats un apmērs tiek pierādīts ar Administratīvā procesa likumā noteiktajiem pierādīšanas līdzekļiem.

Civillikuma 1770.panta izpratnē jēdziens „pametums" saprotams kā jebkāds mantas samazinājums, zudums, kā arī peļņas atrāvums, papildu izdevumi un citas mantiski novērtējamas tiesību aizskāruma sekas *(sk. K.Torgāns. Civillikuma komentāri. Saistību tiesības.- Rīga, Mans īpašums, 1998.-267.lpp.).*

No minētā izriet, ka mantiskais zaudējums, kas radies iestādes prettiesiska administratīvā akta vai prettiesiskas faktiskās rīcības dēļ, ir atlīdzināms, ja starp iestādes prettiesisku rīcību un nodarīto zaudējumu pastāv tieša cēloņsakarība – minētā rīcība rada šo seku iestāšanās reālu iespēju un ir bijis galvenais radīto seku faktors.

[11] Attiecībā par ceļa izdevumiem nokļūšanai uz tiesas sēdēm lietā Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments savā praksē ir norādījis, ka ceļa izdevumi, ciktāl tie nepieciešami administratīvās lietas vešanai, kurā tiek konstatēts, ka administratīvais akts vai faktiskā rīcība ir bijusi prettiesiska, ir uzskatāmi par privātpersonai nodarītiem mantiskajiem zaudējumiem *(sk.Augstākās tiesas Senāta 2010.gada 22.marta sprieduma lietā Nr.SKA-118/2010 9.punktu).*

No lietas materiāliem un Tiesu informatīvās sistēmas datiem konstatējams, ka lietas Nr.A420584012 tiesvedības procesā

Administratīvajā rajona tiesā un Administratīvajā apgabaltiesā lieta ir skatīta mutvārdu procesā un ir bijušas divas tiesas sēdes, kurās ir piedalījies pieteicējs: 2010.gada 24.augustā Administratīvās rajona tiesas Valmieras tiesu namā, 2011.gada 15.novembrī Administratīvajā apgabaltiesā.

Līdz ar to pieteicēja ceļa izdevumi nokļūšanai uz minētajām tiesas sēdēm ir uzskatāmi par pieteicējam nodarītiem mantiskajiem zaudējumiem.

Pieteicējs kā pierādījumus ceļa izdevumiem nokļūšanai uz minētajām tiesas sēdēm Valmierā un Rīgā ir iesniedzis Varakļānu novada pašvaldības 2010.gada 23.augusta rēķinu Nr.1037 un 2010.gada 23.augusta čeku Nr.4218 par rēķinā Nr.1037 norādītās summas Ls 53,60 samaksu *(sk.lietas 69.lapu)* un Varakļānu novada pašvaldības 2011.gada 2.novembra rēķinu Nr.1185 un 2011.gada 12.novembra čeku Nr.0785 par rēķinā Nr.1185 norādītās summu Ls 113,95 samaksu *(sk.lietas 68.lapu).*

Izvērtējot tiesisko regulējumu attiecībā par ceļa izdevumu segšanu, tiesa konstatē, ka Atlīdzināšanas likumā un uz tā pamata izdotajos normatīvajos aktos nav noteikta kārtība atlīdzības noteikšanai par ceļa izdevumiem procesa dalībniekam par nokļūšanu tiesas sēdē, taču šāds tiesiskais regulējums ir noteikts attiecībā par liecinieku, tulku un ekspertu ceļa izdevumiem uz Administratīvā procesa likuma 18.panta trešās daļas pamata Ministru kabineta 2004.gada 31.augusta izdotajos noteikumos Nr.748 „Noteikumi par atlīdzības izmaksu lieciniekam, tulkam un ekspertam administratīvajā procesā tiesā" (turpmāk – MK noteikumi Nr.748). Saskaņā ar MK noteikumu Nr.748 3.punkta 3.1.apakšpunktu ceļa izdevumus par braucienu no dzīvesvietas līdz vietai, uz kuru tiesa viņu ir izsaukusi, un atpakaļ šādā apmērā: ja izmantots sabiedriskais transportlīdzeklis, izdevumus sedz atbilstoši attiecīgā sabiedriskā transportlīdzekļa tarifam, pamatojoties uz iesniegtajiem izdevumus apliecinošiem braukšanas dokumentiem (3.1.1.apakšpunkts); ja izmantots personīgais transportlīdzeklis, izdevumus sedz par patērēto degvielu, ņemot vērā brauciena maršrutu un kilometrāžu, kā arī nepieciešamo attiecīgās markas degvielas daudzumu un pamatojoties uz degvielas uzpildes staciju izsniegtiem minētos izdevumus apliecinošiem dokumentiem (čeki, kvītis) (3.2.2.apakšpunkts).

Izvērtējot pieteicēja iesniegtos dokumentus ceļa izdevumu pierādīšanai, konstatējams, ka tie neatbilst MK noteikumu Nr.748 3.punkta 3.1.apakšpunktā minētajiem izdevumu pamatojuma dokumentiem: nav iesniegti degvielas uzpildes stacijas izsniegti izdevumus apliecinoši dokumenti (čeki vai kvītis). No iesniegtajiem pierādījumiem konstatējams, ka pieteicējs nokļūšanai uz tiesas sēdēm nav izmantojis personīgo transportlīdzekli, bet gan no Varakļānu novada pašvaldības saņēmis transporta pārvadājuma pakalpojumus. Minētie pierādījumi nesatur informāciju par transporta pakalpojumā izmantotā transportlīdzekļa marku, lai noteiktu attiecīgā maršruta kilometrāžai atbilstošu patērētās degvielas daudzumu, jo iesniegtajos dokumentos nav uzrādīts patērētās degvielas daudzums (rēķinos ietvertas transporta izmantošanas pakalpoju izmaksas kilometros un atsevišķi arī stundās).

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 150.panta trešo daļu pieteicējam atbilstoši savām iespējām jāpiedalās pierādījumu savākšanā. Augstākā tiesa ir atzinusi, ka privātpersonas pienākums nodrošināt nepieciešamos pierādījumus palielinās proporcionāli tam, cik ļoti lēmuma pieņemšanas process notiek pašas privātpersonas interesēs. Šādos gadījumos attiecībā uz faktiem, kas veicina labvēlīga lēmuma pieņemšanu, ir dabiski un atbilstoši pierādījumu nastu uzlikt privātpersonai, nevis pārvaldei. Tādēļ pieteicēja loma administratīvajā procesā nevar būt pasīva un tam aktīvi jāpiedalās pierādījumu savākšanā *(sk., piemēram, Augstākās tiesas 2008.gada 25.februāra lēmuma lietā Nr.183/2008 13.punktu, 2006.gada 14.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-44/2006 11.1.punktu).* Tiesa secina, ka pieteicējs atbilstoši iepriekš minētajām tiesību normām nav iesniedzis pietiekamus pierādījumus ceļa izdevumiem par ierašanos uz tiesas sēdēm, lai tiesa varētu noteikt precīzu šādu zaudējumu apmēru. Taču saskaņā ar Atlīdzināšanas likuma 12.panta ceturto daļu, ja nav iespējams noteikt precīzu zaudējuma apmēru, iestāde vai tiesa novērtē zaudējumu kopumā vai atsevišķas tā sastāvdaļas. Novērtējot zaudējumu, iestāde vai tiesa saprātīgi ievēro vispārējo pieredzi un konkrētā gadījuma apstākļus.

Ceļa izdevumu apmērs, nokļūšanai uz tiesas sēdi, ja tiek izmantots personīgais transportlīdzeklis nav noteikts iepriekš aplūkotajos normatīvajos aktos, taču likumdevējs ir izvērtējis un noteicis degvielas izmaksu apmēru civilprocesā saistībā ar liecinieka ceļa izdevumiem. Uz Civilprocesa likuma 39.panta otrās daļas pamata Ministru kabineta 2009.gada 1.septembrī izdoto noteikumu Nr.983 7.punktā ir noteikti liecinieka ceļa izdevumi, kas saistīti ar braucienu no dzīves vai darba vietas līdz tiesas sēdes norises vietai un atpakaļ. Gadījumā, ja tiek izmantots personīgais transportlīdzeklis, tad saskaņā ar MK noteikumu Nr.983 7.punkta 7.2.apakšpunktu atlīdzināmos izdevumus veido maksa par degvielu, kas nosakāma 0,10 *euro* par katru nobraukto kilometru.

Ņemot vērā apstākli, ka pieteicējs nav nodrošinājis nepieciešamos pierādījumus ceļa izdevumu pamatošanai, tiesa atzīst, ka izskatāmajā gadījumā pēc analoģijas ir piemērojams iepriekš minētā ceļa izdevumu apmēra noteikšanas kārtība, proti, ceļa izdevumu apmēra noteikšanai ir pieļaujama MK noteikumu Nr.983 7.punkta 7.2.apakšpunktā noteiktā ceļa izdevumu apmēra noteikšanas kārtība. No interneta adresē pieejamās kartes *https://maps.google.lv/* norādēm konstatējams, ka attālums no Varakļāniem līdz Rīgai, braucot pa autoceļu E22, ir 197 km, bet attālums no Varakļāniem līdz Valmierai, braucot pa autoceļiem P84 un P30, ir 159 km. Aprēķinot attālumu turp un atpakaļceļam no Varakļāniem uz Rīgu un Valmieru un piemērojot iepriekš minēto degvielas patēriņa normu, secināms, ka nokļūšanai uz tiesas sēdi Administratīvajā apgabaltiesā Rīgā un atpakaļ uz Varakļāniem atlīdzināmie izdevumi ir nosakāmi 39,4 *euro* (197 km x 2 x 0,10 *euro*), bet uz tiesas sēdi Administratīvās rajona tiesas Valmieras tiesu namā - 31,18 *euro* (159 km x 2 x 0,1 *eiro*).

Ņemot vērā norādīto, tiesa secina, ka zaudējumu, kas pieteicējam radušies kā ceļa izdevumi nokļūšanai uz tiesas sēdēm, apmērs nosakāms 70,58 *euro*.

Liecinieka argumentus par atlīdzināmiem materiālajiem zaudējumiem ceļa izdevumu veidā saistībā ar liecinieku nogādāšanu tiesā, tiesa atzīst par nepamatotiem. Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 130.panta otro daļu lieciniekus, ekspertus un tulkus izsauc uz tiesu ar tiesas pavēsti. Kārtība un apmērs, kādā administratīvajā procesā tiesā no valsts budžeta izmaksā atlīdzību lieciniekiem, tulkiem un ekspertiem, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 18.panta trešo daļu, ir noteikta ar Ministru kabineta 2004.gada 31.augusta noteikumiem Nr.748 „Noteikumi par atlīdzības izmaksu lieciniekam, tulkam un ekspertam administratīvajā procesā tiesā". Saskaņā ar minēto noteikumu 4.punktu izdevumu atlīdzību lieciniekam, ekspertam un tulkam aprēķina un izmaksā Tiesu administrācija.

[12] Materiālo zaudējumu, kas pieteicējam radušies lietā nepieciešamo pierādījumu iegūšanā, pierādīšanai pieteicējs ir iesniedzis maksājumu dokumentus: 2010.gada 21.oktobra čeku Nr.5619 par summu Ls 2,00 2010.gada 25.oktobra čeku Nr.5646 par summu Ls 2,00 2010.gada 26.oktobra čeku Nr.5683 par summu Ls 2,00 un 2012.gada 17.maija čeku Nr.931(pēdējais cipars nav salasāms) par summu Ls 9,00, ko izdevusi Varakļānu novada pašvaldība. Minētajos čekos kā maksājuma mērķis norādīts "Valsts nodeva par apliecinājumiem un citu funkciju pildīšanu Paraksta apstiprinājums". Tiesa konstatē, ka lietā Nr.A420534110 ir iesniegts: liecinieces /pers. P/ Apliecinājums, uz kura personas parakstu apliecinājusi Varakļānu novada bāriņtiesa 2010.gada 21.oktobrī, paraksta apstiprinājumā norādīts, ka iekasēta valsts nodeva Ls 2; liecinieka /pers. S/ Apstiprinājums, uz kura personas parakstu apliecinājusi Varakļānu novada bāriņtiesa 2010.gada 25.oktobrī, paraksta apstiprinājumā norādīts, ka iekasēta valsts nodeva Ls 2; liecinieka /pers. L/ Apstiprinājums, uz kura personas parakstu apliecinājusi Varakļānu novada bāriņtiesa 2010.gada 26.oktobrī, paraksta apstiprinājumā norādīts, ka iekasēta valsts nodeva Ls 2. Izvērtējot minēto dokumentu saturu, tiesa konstatē, ka tie attiecas uz lietā Nr.A420534110 pierādāmajiem apstākļiem. Taču 2010.gada 25.oktobra čekā Nr.5646 un 2010.gada 26.oktobra čekā Nr.5683 kā maksātājs ir uzrādīti attiecīgi /pers. S/ un /pers. V/, bet ne pieteicējs. Tādējādi minētie maksājuma dokumenti neapliecina pieteicēja izdevumus, bet gan to personu, kuru paraksti ir apliecināti.

Savukārt attiecībā par 2012.gada 17.maija maksājuma dokumentu par summu Ls 9, kurā maksājuma saņēmējs un maksājuma mērķis ir norādīts tāds pats kā iepriekš aplūkotajos, pieteicējs paskaidrojumos ir norādījis, ka maksājuma dokumentā minētie izdevumi radušies par atbildētājai iesniedzamo dokumentu kopiju apstiprināšanu.

Administratīvā procesa likuma 168.panta otrajā daļā noteikts, ka rakstveida pierādījumu iesniedz oriģinālā vai noteiktā kārtībā apliecināta noraksta veidā. Minētā tiesību norma nosaka prasības rakstveida pierādījumu iesniegšanai tiesā. Attiecībā par pierādījumu iesniegšanai iestādē Administratīvā procesa likuma 59.panta ceturtajā daļā noteikts, ka procesa dalībniekam ir pienākums iesniegt pierādījumus, kas ir viņa rīcībā, un paziņot iestādei par faktiem, kas viņam ir zināmi un konkrētajā lietā varētu būt būtiski, nenosakot šādu pierādījumu iesniegšanas formu. No minētā secināms, ka apliecinātas rakstveida pierādījumu kopijas pieteicējam bija jāiesniedz tiesā, bet šāda prasība nav piemērojama iestādē iesniedzamajiem rakstveida pierādījumiem. Taču, izskatāmajā gadījumā ir jāņem vērā ka vairums pieteicēja iesniegto rakstveida pierādījumu ir maksājuma dokumenti, kas pieteicēja iesnieguma apmierināšanas gadījumā kalpotu par pamatu atlīdzinājuma izmaksai, līdz ar to šādu rakstveida pierādījumu dokumentu neapliecinātu kopiju veidā būtu iespējams apšaubīt. Turklāt norādāms, ka Administratīvā procesa likumā ietvertās tiesību normas, kas regulē administratīvo procesu iestādē neuzliek par pienākumu iesniedzējam vērsties iestādē personīgi vai arī likuma 59.panta ceturtajā daļā noteikto pienākumu izpildīt, personīgi vēršoties iestādē. Proti, procesa dalībniekam ir tiesības vērsties iestādē gan izmantojot pasta pakalpojumus, gan arī elektroniskā veidā. Ņemot vērā norādīto, tiesa secina, ka pieteicēja izdevumi par atbildētājai iesniegto rakstveida pierādījumu - dokumentu kopiju - apliecināšanu, ko apliecina Varakļānu novada pašvaldības 2012.gada 17.maijā izdotais čeks Nr.931(pēdējais cipars nav salasāms) par summu Ls 9,00, ir atzīstami par nepieciešamiem izdevumiem pierādījumu nodrošināšanā šajā administratīvajā procesā.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka ir konstatējama cēloņsakarība tiesa atzītajiem pieteicēja izdevumiem par parakstu un dokumentu kopiju apliecināšanu ar atbildētājas izdoto administratīvo aktu un pieteicēja materiālie zaudējumi kopā par summu Ls 11,00 (15,65 *euro*) ir atzīstami par pierādītiem un atlīdzināmiem materiālajiem zaudējumiem.

[13] Saskaņā ar atlīdzināšanas likuma 7.panta trešo daļu mantiskais zaudējums ir arī zaudējums, kas saistīts ar administratīvā akta atcelšanu, iestādes faktiskās rīcības novēršanu vai tās seku likvidēšanu, zaudējuma samazināšanu vai likvidēšanu. Mantiskais zaudējums aptver arī izmaksas, kas saistītas ar juridisko palīdzību. Šo izmaksu maksimālo apmēru nosaka Ministru kabinets. Pamatojoties uz minēto deleģējumu Ministru kabinets 2011.gada 8.novembrī ir izdevis noteikumus Nr.859 "Noteikumi par privātpersonai atlīdzināmo juridiskās palīdzības izmaksu maksimālo apmēru" (turpmāk - MK noteikumi Nr.859).

No minētā izriet pieteicēja tiesības prasīt tādu mantisko zaudējumu atlīdzināšanu, kas saistīti ar pieteicējam sniegto juridisko palīdzību administratīvajā lietā Nr.A420534110, kā arī administratīvajā procesā iestādē minētajā lietā.

[14] Pieteicējs ir iesniedzis šādus maksājuma dokumentus par juridisko palīdzību par kopējo izdevumu summu Ls 901,59 - saņemtajām finanšu konsultācijām, finanšu konsultācijām papildus deklarācijas aizpildīšanai, kā arī par apelācijas sūdzības sagatavošanu:

1) 2008.gada 6.februāra kvīts Nr.49207, pakalpojuma nosaukums: konsultācijas papildus deklarācijas sastādīšanai *(sk.lietas 65.lapu);*

2) 2009.gada 15.maija Maksājuma uzdevums par summu Ls 18,15, maksājuma mērķis rēķins Nr.274 NKB *(sk.lietas 67.lapu);* 2009.gada 15.maija rēķins Nr.274 NKB, pakalpojums: finanšu konsultācijas, par summu Ls 18,15 *(sk.lietas 71.lapu);*

3) 2009.gada 24.jūlija Maksājuma uzdevums par summu Ls 84,70, maksājuma mērķis rēķins Nr.374 NKB *(sk.lietas 67.lapu);* 2009.gada 21.jūlija rēķins Nr.374 NKB, pakalpojums: finanšu konsultācijas par summu Ls 84,70 *(sk.lietas 72.lapu);*

4) 2009.gada 4.novembra Maksājuma uzdevums par summu Ls 136,14, maksājuma mērķis rēķins Nr.502 NKB *(sk.lietas 66.lapu);* 2009.gada 3.novembra rēķins Nr.502NKB, pakalpojums: finanšu konsultācijas, par summu Ls 136,13 *(sk.lietas 73.lapu);*

5) 2010.gada 27.janvāra Maksājuma uzdevums par summu Ls 24,20, maksājuma mērķis rēķins Nr.583NKB *(sk.lietas 64.lapu);* 2010.gada 26.janvāra rēķins Nr.583NKB, pakalpojums: finanšu konsultācijas, par summu Ls 24,00 *(sk.lietas 70.lapu);*

6) 2010.gada 16.novembra Maksājuma uzdevums par summu Ls 48,40, maksājuma mērķis rēķins Nr.181 NKB *(sk.lietas 66.lapu).*

2010.gada 16.novembra rēķins Nr.181NKB, pakalpojums: Apelācijas sūdzības sagatavošana, par summu Ls 48,40 *(sk.lietas 74.lapu).*

[15] Attiecībā par pieteicēja saņemtajiem un apmaksātajiem nodokļu konsultāciju pakalpojumiem līdz Sākotnējā lēmuma pieņemšanai lietā Nr.A420534110, atzīstams, ka šādi izdevumi pieteicējam par iespējamām konsultācijām saistībā ar pieteicējam veikto iedzīvotāju ienākuma nodokļa auditu nav tiešā cēloņsakarībā ar atcelto atbildētājas administratīvo aktu.

Saskaņā ar likuma "Par nodokļiem un nodevām 1.panta 16.punktu nodokļu revīzija (audits) ir nodokļu administrācijas pārbaude, kad tiek kontrolēta viena vai vairāku nodokļu, nodokļu deklarācijas posteņu vai nodevu un citu valsts noteikto maksājumu aprēķināšanas, maksāšanas un ieskaitīšanas budžetā pareizība un atbilstība normatīvajiem aktiem noteiktā taksācijas periodā. Saskaņā ar likuma "Par valsts ieņēmumu dienestu" 4.panta otrās daļas 9.punktu Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektoram ir tiesības pieprasīt veikt jebkura Valsts ieņēmumu dienesta kontrolei pakļautā nodokļu maksātāja nodokļu (nodevu) aprēķinu un nodokļu (nodevu) maksājumu revīziju (auditu). Saskaņā ar likuma "Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta trešās daļas 1.punktu, ja maksātāja deklarētie ienākumi vai Valsts ieņēmumu dienesta rīcībā esošajos pārskatos (paziņojumos) uzrādītie maksātāja ienākumi neatbilst viņa izdevumiem taksācijas gadā, Valsts ieņēmumu dienests pieprasa šā panta 3.1 daļā noteiktajā termiņā iesniegt papildu deklarāciju (atbilstoši Ministru kabineta apstiprinātajai veidlapai) par ienākumiem, ieņēmumiem, naudas un citiem uzkrājumiem, īpašumiem un to vērtības maiņu (turpmāk - papildu deklarācija).

No minētajām tiesību normām izriet, ka atbildētāja ir tiesīga jebkuram nodokļu maksātājam veikt nodokļu maksājumu revīziju (auditu), kā arī atbildētāja ir tiesīga pieprasīt iesniegt papildu deklarāciju, dodot iespēju nodokļa maksātājam sniegt papildus informāciju par nodokļu administrācijas konstatētajiem faktiem (nodokļu maksātāja ieņēmumu un izdevumu neatbilstību). Tādēļ secināms, ka līdz sākotnējā lēmuma pieņemšanai pieteicējam izdevumi par nodokļu konsultācijām atbildētājas tiesiski veiktā nodokļu audita procesā būtu radušies neatkarīgi no audita rezultātā pieņemtā lēmuma. Līdz ar to tiesa secina, ka attiecībā par pieteicēja izdevumiem līdz sākotnējā lēmuma lietā Nr.A420534110 pieņemšanai, tas ir līdz 2009.gada 11.augustam un atbildētājas izdoto administratīvo aktu šajā lietā, kuru tiesa atzina par prettiesisku, nav konstatējama tieša cēloņsakarība, proti, šādi izdevumi, tostarp izdevumu par konsultācijām papildu deklarācijas sagatavošanā, pieteicējam nav radušies atceltā administratīvā akta prettiesiskuma dēļ, bet gan atbildētājas veiktā pieteicēja nodokļa audita ietvaros. Tādējādi tiesa secina, ka pieteicēja izdevumi par nodokļu konsultācijām, kas pamatoti ar 2008.gada 6.februāra kvīti Nr.49207 par summu Ls 590, 2009.gada 15.maija Maksājuma uzdevumu par summu Ls 18,15, un 2009.gada 24.jūlija Maksājuma uzdevumu par summu Ls 84,70, nav atzīstami par tādiem mantiskiem zaudējumiem, kas pieteicējam būtu radušies prettiesiskā administratīvā akta rezultātā un līdz ar to šādi zaudējumi nav atlīdzināmi. Turklāt norādāms, ka minētajos Maksājuma uzdevumos nav ietverts pietiekami detalizēts pakalpojuma apraksts, lai tiesai būtu iespējams konstatēt šo pakalpojumu attiecināmību uz izskatāmo lietu.

[16] Attiecībā par 2009.gada 4.novembra Maksājuma uzdevumu par summu Ls 136,14, ar kuru pieteicējs samaksājis SIA "Nodokļu Konsultatīvais Birojs" 2009.gada 3.novembra rēķinu Nr.502NKB un 2010.gada 27.janvāra Maksājuma uzdevumu par summu Ls 24,20, ar kuru pieteicējs samaksājis SIA "Nodokļu Konsultatīvais Birojs" 2009.gada 26.janvāra rēķinu Nr.583NKB, konstatējams, ka minētajos rēķinos kā pieteicēja saņemtais pakalpojums ir norādīts "nodokļu konsultācijas", taču minētie dokumenti nesatur norādes uz konkrēto lietu, proti, no minētajiem dokumentiem nav iespējams konstatēt, ka tajos uzrādītos finanšu konsultāciju pakalpojumus pieteicējs būtu saņēmis attiecīgi sākotnējā lēmuma lietā Nr.A420534110 apstrīdēšanas iesnieguma sagatavošanai vai galīgā lēmuma pārsūdzēšanai tiesā. No lietas materiāliem nav konstatējama SIA "Nodokļu Konsultatīvais Birojs" saistība ar pieteicēju administratīvajā lietā nodokļa audita rezultāta apstrīdēšanas procesā iestādē, ne arī tiesā lietā Nr.A420534110 (ne SIA "Nodokļu Konsultatīvais Birojs", ne arī lietā esošajos SIA "Nodokļu Konsultatīvais Birojs" izrakstītajos rēķinos norādītās minētās komercsabiedrības amatpersonas vai darbinieki nav bijuši pilnvaroti aplūkojamajā administratīvajā procesā pārstāvēt pieteicēju ne iestādē, ne arī tiesā). Tiesa atzīst, ka minētajos rēķinos uzrādītais pakalpojuma sniegšanas laiks atbilst laika posmam, kad aplūkojamā administratīvā lieta bija apstrīdēšanas stadijā iestādē un pirms pieteikuma iesniegšanas tiesā un tādējādi tas netieši liecina par to savstarpējo saistību ar galīgā lēmuma lietā Nr.A420534110 pieņemšanu un tā pārsūdzēšanu tiesā. Taču, ņemot vērā iepriekš konstatēto faktu, ka aplūkojamajos dokumentos uzrādītais pieteicējam sniegtais pakalpojums "finanšu konsultācijas" ir pārāk plašs, nekonkretizēts attiecībā par sniegtā pakalpojuma veidu vai tā saistību ar pieteicējam veikto nodokļa auditu un tā rezultātā pieņemto lēmumu apstrīdēšanu un pārsūdzēšanu, kā arī ņemot vērā šā sprieduma 9.punktā minētos apsvērumus attiecībā par pieteicēja pienākumu nodrošināt nepieciešamos pierādījumus lietā, tiesa secina, ka minētie dokumenti nav atzīstami par pietiekamiem pierādījumiem, lai atzītu maksājuma dokumentos uzrādītos pieteicēja izdevumus par mantiskajiem zaudējumiem, kas pieteicējam radušies ar šajā lietā aplūkojamā atbildētājas izdotā administratīvā akta apstrīdēšanu vai pārsūdzēšanu, proti, par pieteicēja juridiskās palīdzības pakalpojumu izdevumiem aplūkojamajā administratīvajā procesā.

[17] Attiecībā par 2010.gada 16.novembra Maksājuma uzdevumu par summu Ls 48,40, kurā kā maksājuma mērķis norādīta SIA "Nodokļu Konsultatīvais Birojs" rēķina Nr.181 NKB apmaksa, konstatējams, ka pieteicējs ar minēto Maksājuma uzdevumu apmaksājis SIA "Nodokļu Konsultatīvais Birojs" sniegto pakalpojumu - apelācijas sūdzības sagatavošana. Izvērtējot minētos dokumentus tiesa konstatē, ka tie nesatur norādi par tiesvedības procesu, kurā apelācijas sūdzība ir sagatavota. Savukārt, ņemot vērā apstākli, ka lietā Nr.A420534110 pieteicējs nav sniedzis apelācijas sūdzību, tiesa secina, ka minētie izdevumi nevar tikt atzīti par pieteicējam radītajiem materiālajiem zaudējumiem atbildētājas izdotā par prettiesisku atzītā administratīvā akta rezultātā.

[18] Apkopojot iepriekš norādīto, tiesa secina, ka pieteicēja prasījums daļā par materiālajiem zaudējumiem, kas saistīti ar izdevumiem par juridiskajiem pakalpojumiem Ls 901,59 jeb 1282,85 *euro* apmērā nav pamatots.

[19] Atlīdzināšanas likuma 11.panta trešajā daļā noteikts, ka morālā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats uzskatāms par pierādītu, ja ir pierādīts fiziskās personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums.

Savukārt Atlīdzināšanas likuma 9.pantā noteikts, ka morālais kaitējums šā likuma izpratnē ir personiskais kaitējums, kas izpaužas kā fiziskās personas ciešanas, kuras tai izraisījis būtisks šīs personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesisks aizskārums. Ņemot vērā šā sprieduma 9.punktā minēto, secināms, ka izskatāmajā gadījumā ir atzīstams par pierādītu morālā kaitējuma konstatējams tiesiskais pamats, taču morālā kaitējuma atzīšanai ir nepieciešams konstatēt arī būtisku personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesisku aizskārumu, kas personai radījis ciešanas.

Atlīdzināšanas likuma 14.panta pirmajā daļā noteikts, ka personisko un morālo kaitējumu nosaka atbilstoši aizskarto tiesību un ar likumu aizsargāto interešu nozīmīgumam un konkrētā aizskāruma smagumam, ņemot vērā iestādes rīcības tiesisko un faktisko pamatojumu un motīvus, cietušā rīcību un līdzatbildību, kā arī citus konkrētajā gadījumā būtiskus apstākļus. Saskaņā ar Atlīdzināšanas likuma 14.panta trešo daļu morālā kaitējuma atlīdzinājumu nosaka apmērā līdz 3000 latiem. Ja nodarīts smags morālais kaitējums, atlīdzinājumu var noteikt apmērā līdz 5000 latiem, bet, ja nodarīts kaitējums dzīvībai vai sevišķi smags kaitējums veselībai, maksimālais atlīdzinājuma apmērs var būt līdz 20000 latiem. Savukārt Atlīdzināšanas likuma 14.panta ceturtajā daļā noteikts, ka, ja iestāde vai tiesa, izvērtējot konkrētā gadījuma apstākļus, konstatē, ka privātpersonas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums nav smags, personiskā kaitējuma, tai skaitā morālā kaitējuma, patstāvīgs vai papildu atlīdzinājums var būt iestādes rakstveida vai publiska atvainošanās.

Administratīvā procesa likuma 94.pantā ceturtajā daļā noteikts, ka atlīdzināšanas pienākumu attiecīgais publisko tiesību subjekts var izpildīt, atjaunojot stāvokli, kāds pastāvēja pirms zaudējuma vai kaitējuma nodarīšanas, vai, ja tas nav vai nav pilnībā iespējams vai nav adekvāti, samaksājot atbilstīgu atlīdzinājumu naudā.

No minētajām tiesību normām izriet, ka tikai smags morālais kaitējums ir atlīdzināms naudas veidā. Kā atzīts Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta praksē, atlīdzinājums var būt atbilstīgs, ja pārkāpuma radītās sekas tiek likvidētas un tiek atjaunota tiesiskā situācija, kāda, visticamāk, būtu bijusi, ja prettiesiskā rīcība nebūtu notikusi *(sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2008.gada 28.februāra spriedumu lietā Nr.SKA-45/2008).*

[20] Pieteicējs pieteikumā norāda, ka morālais kaitējums pieteicējam nodarīts ar atbildētājas veikto nemitīgo „izmeklēšanu", kā rezultātā pieteicējs ieguvis veselības traucējumus un invaliditāti. Minēto apstākļu pierādīšanai pieteicējs ir iesniedzis Darbnespējas lapas, kā arī medicīnas dokumentus, kas apliecina pieteicēja saslimšanu.

Izvērtējot minētos argumentus kopsakarā ar pieteicēja pievienotajiem pierādījumiem visupirms norādāms, ka atbildētājas veiktās darbības nodokļu revīzijas (audita) procesā, ko pieteicējs apzīmējis kā „nemitīgu, nepamatotu izmeklēšanu", kā tas norādīts šā sprieduma 15.punktā un kā to pamatoti minējusi arī atbildētāja pārsūdzētajā lēmumā, ir atbildētājas tiesību normu noteiktajā kārtībā veiktas darbības, kuras ietilpst atbildētājas kompetencē un kuru veikšana ir atbildētājas pienākums. Jebkuram nodokļu maksātājam ir jārēķinās, ka šādas nodokļu pārbaudes jebkurā brīdī var tikt veiktas, un iestādes likuma noteikto funkciju īstenošana nodokļu kontroles jomā pati par sevi nevar tikt atzīta par tādu iestādes darbību, kuras rezultātā nodokļu maksātājam tiktu nodarīts personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesisks aizskārums. Kā norādīts šā sprieduma 19.punktā, morālā kaitējuma atzīšanai ir jākonstatē ne vien prettiesisks administratīvais akts vai faktiskā rīcība, bet arī šāda prettiesiska administratīvā akta vai faktiskās rīcības rezultātā radīts būtisks tiesību vai tiesisko interešu aizskārums.

Izvērtējot pieteicēja iesniegtos medicīnas dokumentus, tiesa konstatē, ka pieteicēja saslimšanas ir aizsākušās jau vairākus gadus pirms nodokļu audita veikšanas un pastiprinoši turpinājusies un turpinās līdz pat lietas izskatīšanas brīdim. Minēto apstiprina arī liecinieka /pers. L/ sniegtā liecība, ka pieteicējam veselības problēmas aizsākušās apmēram 2007.-2008.gada. Līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka pieteicēja saslimšanu, tostarp invaliditāti būtu izraisījis Pārsūdzētais lēmums. Proti, tiesa, izvērtējot lietā esošos pierādījumus, nekonstatē cēloņsakarību attiecībā par pieteicēja veselības stāvokļa pasliktināšanos un atbildētājas izdoto prettiesisko administratīvo aktu.

[21] Izvērtējot Administratīvās apgabaltiesas spriedumu lietā Nr.A420534110 motivāciju, tiesa secina, ka atbildētājas izdotā administratīvā akta prettiesiskuma konstatēšanas pamatā ir bijis lietas faktisko apstākļu pārvērtējums, ņemot vērā, pieteicēja nodrošinātos papildus pierādījumus tiesvedības procesā lietā (liecinieku liecības), proti, vērtējot pierādījumus, kādi nebija atbildētājas rīcībā administratīvajā procesā iestādē. Līdz ar to secināms, ka atbildētājas izdotā administratīvā akta prettiesiskumu nav radījusi atbildētājas apzināta prettiesiska rīcība vai prettiesiski motīvi. Turklāt norādāms, ka tieši pašam pieteicējam bija iespējams jau administratīvajā procesā iestādē iesniegt papildus pierādījumus, tādējādi novēršot vai vismaz mazinot pieteicējam nelabvēlīgo seku iestāšanos. Tādējādi tiesa atzīst, ka pieteicējs administratīvajā procesā iestādē nav darījis visu iespējamo, lai mazinātu vai novērstu iespējamos zaudējumus, ko varētu radīt nodokļu audita rezultāts. Proti, pieteicēja aktīvas līdzdarbības rezultātā administratīvajā procesā iestādē, ievērojot Administratīvā procesa likuma 59.panta ceturtajā daļā un likuma „Par nodokļiem un nodevām" 38.pantā noteikto pierādīšanas pienākumu, pieteicējam būtu bijis iespējams novērst nelabvēlīga administratīvā akta izdošanu veiktā nodokļu audita rezultātā.

No lietas materiāliem konstatējams un lietā nav strīda par to, ka pēc tiesvedības procesa lietā Nr.A420534110 noslēgšanās atbildētāja nevilcinoties ir atmaksājusi pieteicējam ar atcelto administratīvo aktu piedzīto maksājumu Ls 656,85. Tādējādi ar atbildētājas izdotā prettiesiskā administratīvā akta atcelšanu, ir atjaunota tiesiskā situācija, kāda būtu bijusi, ja administratīvais akts nebūtu izdots.

Apkopjot iepriekš minēto tiesa secina, ka izskatāmajā gadījumā iepriekšējā stāvokļa atjaunošana saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 94.panta ceturto daļu ir atzīstama par atbilstošu un samērīgu pieteicējam radīto morālo zaudējumu atlīdzinājumu, un līdz ar to pieteicēja prasījums daļā par morālā kaitējuma Ls 20000 atlīdzināšanu, kā arī par morālā kaitējuma atlīdzināšanu, publiski (ar

publikāciju Madonas novada laikrakstā /Nosaukums/) atvainojoties pieteicējam, ir noraidāms.

[22] Izvērtējot pieteicēja prasījumu daļā par mantisko zaudējumu Ls 135,00 atlīdzināšanu, ko veido tiesāšanās izdevumi šajā lietā: ceļa izdevumi Ls 27,00, valsts nodeva par pilnvaras apliecināšanu bāriņtiesā Ls 5 un samaksa par juridiskajiem pakalpojumiem Ls 69,00 *euro,* kā arī prasījumu par mantisko zaudējumu 108,01 *euro* atlīdzināšanu, ko veido tiesāšanās izdevumi šajā lietā: ceļa izdevumi 39,01 *euro* un samaksa par juridiskajiem pakalpojumiem 69,00 *euro,* tiesa secina, ka pieteicēja prasījums šajā daļā ir apmierināms daļēji.

Kā norādīts šā sprieduma 11.punktā, ceļa izdevumi, ciktāl tie nepieciešami administratīvās lietas vešanai, kurā tiek konstatēts, ka administratīvais akts vai faktiskā rīcība ir bijusi prettiesiska, ir uzskatāmi par privātpersonai nodarītiem mantiskajiem zaudējumiem. Ņemot vērā apstākli, ka pieteicējas pieteikums ir daļēji apmierināms, proti, ka atbildētāja daļēji nepamatoti ir atteikusi pieteicējam atlīdzināt ar atbildētājas prettiesisko administratīvo aktu radītos materiālos zaudējumus, pieteicējam ir atlīdzināmi ceļa izdevumi nokļūšanai uz tiesas sēdēm šajā lietā.

Ceļa izdevumu nokļūšanai uz tiesas sēdē pierādīšanai pieteicējs ir iesniedzis SIA "East-West Transit" 2013.gada 10.septembra čeku Nr.122034 par summu Ls 27,00 *(sk.lietas 86.lapu)* jeb 38,42 *euro* un SIA "East-West Transit" 2014.gada 20.janvāra čeku Nr.142704 par summu 39,01 *euro (sk.lietas 164.lapu).*

Saskaņā ar Atlīdzināšanas likuma 7.panta trešo daļu MK noteikumu Nr.748 3.punkta 3.1.apakšpunktu pieteicējam ir atlīdzināmi ceļa izdevumi par nokļūšanu uz tiesas sēdēm Administratīvās rajona tiesas Valmieras tiesu namā 2013.gada 10.septembrī un 2014.gada 21.janvārī kopā par summu 77,43 *eiro*.

[23] Attiecībā par izdevumiem par izskatāmajā lietā pieteicējam sniegto juridisko palīdzību pieteicējs kā pierādījumus ir iesniedzis pieteicēja pārstāves /pers. E/ 2013.gada 9.septembra rēķinu Nr.K-2013-01 *(sk.lietas 87.lapu),* 2014.gada 17.janvāra rēķinu Nr.K-2014-02 *(sk.lietas 162.lapu),* 2013.gada 9.spetembra Maksājuma uzdevumu par Ls 103 samaksu ar maksājuma mērķi rēķins Nr.K2013-01 *(sk.lietas 88.lapu),* 2014.gada 17.janvāra Maksājuma uzdevumu par 69 *euro* samaksu ar maksājuma mērķi: rēķins Nr.K-2014-02 *(sk.lietas 163.lapu),* kā arī Varakļānu novada pašvaldības 2013.gada 5.septembrī izdotu čeku Nr.0306 par samaksu par valsts nodevas par apliecinājumiem un citu funkciju pildīšanu par summu Ls 5 *(sk.lietas 86.lapu).*

Saskaņā ar atlīdzināšanas likuma 7.panta trešo daļu MK noteikumu Nr.859 noteiktajā apmērā kā mantiskie zaudējumi ir atlīdzināmi arī izdevumi par juridisko palīdzību *(sk.šā sprieduma 13.punktu).*

Saskaņā ar MK noteikumu Nr.859 3.punktu valsts atlīdzina izmaksas vienai personai šādā apmērā: par sniegtu juridisko konsultāciju – 13,50 latu stundā (3.1.apakšpunkts); par pieteikuma, blakus sūdzības vai administratīvā līguma (izlīguma) sastādīšanu – 22,50 latu (3.2.apakšpunkts); par apelācijas sūdzības un pretapelācijas sūdzības sastādīšanu – 27 latus (3.3.apakšpunkts); par kasācijas sūdzības sastādīšanu – 32 latus (3.4.apakšpunkts); par tāda dokumenta sastādīšanu, kas nepieciešams lietas izlemšanai (iesniegumi, lūgumi vai paskaidrojumi (izņemot dokumentu par informācijas pieprasīšanu un šo noteikumu 3.2., 3.3. un 3.4.apakšpunktā minētos dokumentus)) – 18 latu (3.5.apakšpunkts); par šo noteikumu 3.2., 3.3. un 3.4.apakšpunktā minēto dokumentu papildinājumu sastādīšanu – 18 latu (3.6.apakšpunkts); par pārstāvību tiesas sēdē – 20 latu stundā (3.7.apakšpunkts); par iepazīšanos ar lietas materiālu vienu sējumu tiesā vienas tiesas instances ietvaros – 13,50 latu (3.8.apakšpunkts).

/pers. E/ 2013.gada 9.septembra rēķinā Nr.K-2013-01 (kopējā rēķina summa Ls 103) uzrādīti šādi pakalpojumi: konsultācijas izskatāmajā lietā 4 stundas, summa Ls 52; iepazīšanās ar lietas materiāliem 1 sējums, summa Ls 13,00; pārstāvība tiesas sēdē 1 stunda, summa Ls 20; iesnieguma sastādīšana 1 gab., summa Ls 18. Savukārt 2014.gada 17.janvāra rēķinu Nr.K-2014-02 (kopējā rēķina summa 69 *euro*) uzrādīti šādi juridiskie pakalpojumi: konsultācijas 1 stunda, summa 13 euro; pārstāvība tiesas sēdē 2 stundas, summa 28,00 euro.

No lietas materiāliem konstatējams, ka lietā izskatīta divās tiesas sēdēs 2013.gada 10.septembrī un 2014.gada 21.janvārī. Minētajās tiesas sēdēs uz pilnvaras pamata piedalījās pārstāve /pers. E/ *(sk.lietas 154.lapu).* 2013.gada 10.septembrī tiesas sēde ilga 1 stundu un 15 minūtes, bet 2014.gada 21.janvārī – 45 minūtes.No lietas uzziņas lapas konstatējams, ka 2013.gada 10.septembrī un 2014.gada 21.janvārī pieteicēja pārstāve /pers. E/ iepazinusies ar lietas materiāliem *(sk.lietas 1.lapu).* Tiesas sēdē 2013.gada 10.septembrī pieteicējs iesniedza iesniegumu *(sk.lietas 85.lapu).*

Ņemot vērā konstatētos apstākļus, tiesa secina, ka pieteicējam saskaņā ar MK noteikumu Nr.859 3.punkta 3.1.apakšpunktu atlīdzināmi izdevumi Ls 65 jeb 92,49 *euro* apmērā par sniegtajām juridiskajām konsultācijām. Saskaņā ar MK noteikumu Nr.859 3.punkta 3.5.apakšpunktu atlīdzināmi izdevumi Ls 18 jeb 25,61 *euro* par iesnieguma sastādīšanu. Saskaņā ar MK noteikumu Nr.859 3.punkta 3.7. apakšpunktu par pārstāvību tiesas sēdē 2013.gada 9.septembrī izdevumus Ls 20 jeb 28,46 *euro* apmērā un par pārstāvību tiesas sēdē 2014.gada 21.janvārī – 28,46 *euro* apmērā. Saskaņā ar MK noteikumu Nr.859 3.punkta 3.9.apakšpunktu pieteicējam atlīdzināmi izdevumi par pārstāves iepazīšanos ar lietas materiāliem izdevumus Ls 13 jeb 18,50 *euro* apmērā.

Izvērtējot pieteicēja prasījumu daļā par izdevumu par pilnvaras apliecinājumu atlīdzināšanu, tiesa konstatē, ka 2013.gada 5.spetembrī Varakļānu novada bāriņtiesas locekle ir apliecinājusi pieteicēja izdotu pilnvarojumu /pers. E/ pārstāvībai izskatāmajā lietā un par pilnvaras apliecinājumu ir iekasēta valsts nodeva Ls 5. Taču MK noteikumos Nr.859 pārstāvības dokumenta noformēšanas izdevumi nav paredzēti kā atlīdzināmie izdevumi, kas saistīti ar juridiskās palīdzības sniegšanu. Līdz ar to pieteicēja prasījums šajā daļā ir noraidāms.

Apkopojot iepriekš minēto, tiesa secina, ka saistībā ar juridiskās palīdzības sniegšanu izskatāmajā lietā pieteicējam atlīdzināmi materiālie zaudējumi 193,52 *euro.*

[24] Apkopojot iepriekš minēto, secināms, ka pieteicēja prasījums par atlīdzinājumu par nodarītajiem mantiskajiem zaudējumiem Ls 1082,16, morālo kaitējumu Ls 20000 un publisku atvainošanos laikrakstā /Nosaukums/, kas nodarīti ar prettiesisko Valsts ieņēmumu dienesta 2010.gada 7.janvāra lēmumu Nr.22.4.5./646, apmierināms daļā par materiālo zaudējumu 357,18 *eiro* atlīdzināšanu, bet pārējā daļā pieteicēja prasījums ir noraidāms.

[25] Izvērtējot pārsūdzēto lēmumu, tiesa konstatē, ka atbildētāja ir atzinusi pieteicēja iesniegumu daļā par materiālo zaudējumu atlīdzināšanu, kas pieteicējam radušies sakarā ar pasta izdevumiem par paskaidrojumu nosūtīšanu lietā Ls 1,03 jeb 1,47 *eiro (sk.lietas 65.lapu).* Izvērtējot pārsūdzētajā lēmumā ietverto pamatojumu, tiesa atbildētājas motivāciju atzīst par pamatotu un līdz ar to arī pieteicēja prasījumu daļā par šo materiālo zaudējumu atlīdzināšanu atzīst par pamatotu.

[26] Administratīvā procesa likuma 124.pantā noteikts, ka par pieteikumu par lietas ierosināšanu tiesā maksā valsts nodevu 20 latu jeb 28,46 *euro* apmērā. No lietas materiāliem konstatējams, ka par pieteikumu izskatāmajā lietā pieteicēja samaksājusi valsts nodevu Ls 20 *(sk.lietas 11.lapu).*

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu. Ņemot vērā šā sprieduma 17.punktā norādīto, pieteicējas samaksātā valsts nodeva Ls 20 jeb 28,46 *euro* ir piespriežama no Latvijas Republikas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, 246.-251.pantu, 253.panta piekto daļu, 289.-294.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

daļēji apmierināt /pers. G/ pieteikumu par atlīdzinājumu par nodarītajiem mantiskajiem zaudējumiem Ls 1217,16 un 108,01 *euro*, morālo kaitējumu Ls 20000 un publisku atvainošanos laikrakstā /Nosaukums/, kas nodarīti ar prettiesisko Valsts ieņēmumu dienesta 2010.gada 7.janvāra lēmumu Nr.22.4.5./646;

uzlikt par pienākumu Latvijas Republikai viena mēneša laikā no šā sprieduma spēkā stāšanās brīža atlīdzināt /pers. D/ materiālos zaudējumus 357,18 *euro*, kas /pers. D/ nodarīti ar Valsts ieņēmumu dienesta prettiesisko administratīvo aktu – VID ģenerāldirektora v.i. /pers. I/ 2010.gada 7.janvāra lēmumu Nr.22.4.5./646;

noraidīt /pers. G/ pieteikumu pārējā daļā;

piespriest no Latvijas Republikas par labu /pers. D/ viņa samaksāto valsts nodevu Ls 20.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, apelācijas sūdzību iesniedzot Administratīvās rajona tiesas Valmieras tiesu namā.

Tiesnese S.Pone